

Fahreddin Paşa

– Efrahim · 23 Şubat 2019

I

Geldim, diyemem; ey sevgili!
Bunca yolu aşıp da, geldim, diyemem
Seni anlamadan sevdiğimi söyleyemem!
Kör bir gece vakti paslanmış kurşunlarım.
Her kitapta satır satır anlatılmış ayrılığım.
Apoletlerimin içinde yanan bir küçük kandil...
Kandilin içinde yanan benden başkası değildir!
Bakma, ayrılıyorum diye sarf ettiğim kelimelere.
Kalbim sende kaldı, gözüm bir kuru serde...
-Ya Resulullah bırakıp gidemiyorum seni, yalnız bırakarak-
Bu kutlu şehirde kanım son damlasına kadar akacak!
Ne dizimde derman kaldı,
Ne gözümde fer.
ve ne de alımda birikmiş bir ter.
Şahit ol ey kutsal şehir.
Şahit ol ey ecel.

II

Yolları yarararak geçtim Şam, Hicaz, İstanbul'dan.
Sıyırdım kendimi şu dünyadaki kuru kavgadan...
Ben gitmedim ey kutlu Nebi...
Ayaklarımdan çekerek sürüklediler beni!
Aç kaldım susuz kaldım senin uğurunda,
Çoğu kez doydum bir kuru hurmanla.
Şimdi bir mağrur hüznün var içimde...
Koskoca seni! ve beni sıdırdılar bir yenilgi kelimesine.
Yorulmadım ki ben daha ey Allah'ın Resülü;
Kim korkutacak beni, ölüm mü?
Sığmadı yüreğim develerdeki hecinlere,
Bir kanser gibi saplandı vedam yüreğime.
Şırıl şırıl, bir anda yağsa kırkikindi yağmurları...
Yüreğime dolsa da her damlası
-olmaz bana bir faydası-
Hangi su iyi gelir yüreğimin ateşini söndürmeye?
Selam söyleyin gelsin Azrail, kavuşayım sevgiliye.

III

Çöldeki kumlar aratmıyor yanmış közleri,
Tek tek ölümlerle nikahlanıyor İslam'ın neferi.

Özlüyorum seni sevgili!

Yüreğim yağmura susamış bir çöl misali.

Bu çöl ki özleminle doymuş susuzluğa,
Öldü sandıkları yerde kalktı tekrar ayağa!

Bu kutlu kılıç, bu kutlu sancak...

Elimden ölüm düşürür ancak.

Ben sevgilinin sevgilisi bir mutena

Ben geldim sevgili, ismim: Ömer Fahreddin Türkkkan